

Dag 668 – maandag 27 oktober

We zijn terug van weggeweest. Het was wederom geweldig, te kort, ... maar desondanks is het toch ook steeds fijn om terug thuis te komen.

Er is één wederzien waar ik bijzonder naar uit kijk, maar waar ik ook wel een beetje bang voor ben: mijn lieve kleine man. Zal hij me weer de rug toekeren zoals hij deed na de vorige reis? Jan en Maryse kennende zal de lieverd misschien wel een tikkeltje rotverwend zijn geweest. En hij heeft opnieuw twee viervoetige compagnons gehad...

Wanneer we binnen komen bij Jan en Maryse zijn Louka en Lagun druk bezig met Beagle Sam nog wat kleiner te maken. Ocharme, kleine dappere Sam zal het nogal te verduren gekregen hebben. Maar hij lijkt er ook wel van te genieten. Lagun kijkt op wanneer hij de deur van de living hoort. Onze blikken kruisen, even staakt hij alles. Herkent hij me nu? Ik twijfel. Maar niet lang. Haastig gaat hij op zoek naar een speeltje - zoals hij altijd doet wanneer hij mij of Bart terug ziet – en komt hij zichzelf bijna onderuit kwispelend op ons afgelopen. In het kielzog gevolgd door Louka en Sam natuurlijk. Wauw! Wat een ontvangst! De anders ietwat verlegen Louka beseft allicht niet wat ze doet en is gewoon haar vakantielief gevolgd en Sam lijkt wel te zeggen: “Oef, ja, neem hem maar terug mee naar huis!”. ☺

Lagun ziet er stralend uit. Hij lijkt me zelfs een beetje te zijn verdikt. Maryse vertelt me dat het inderdaad geen makkelijke eter is maar dat hij slechts 1 keertje wat korrels heeft laten staan en hij slechts 1 keer een beetje heeft overgegeven.

Zuchtje. Ik ben blij maar waarom kan hij dat niet bij mij ook? Wat doe ik dan verkeerd? Zou het louter door de aanwezigheid van andere viervoeters komen die op de loer liggen voor zijn korrels?

Ik geniet met volle teugen van de vele avonturen die Lagun heeft beleefd. Hij is voorbeeldig geweest. Wandelen doet hij niet altijd netjes, maar vaak wel. In de trein was hij een engeltje, de mensen wisten vaak niet dat hij er lag. Op het werk is hij steeds flink mee gestapt met Maryse en aan haar zijde gebleven. (Behalve wanneer knuffelmachine Jan in zijn gezichtsveld kwam natuurlijk). Ja hij heeft zelfs aan de voeten gelegen van Maryses baas, een van onze Raadsleden. Die had nog nooit zo een lieve flinke hond gezien. Straal straal. ☺

Maryse heeft geoefend op zijn ‘Plaatsje’. Ze demonstreert het me en ik ben voorwaar onder de indruk. Van op een deftige afstand stuurt ze hem naar zijn plaatsje en zonder aarzelen gaat hij liggen op het dekentje. Hij blijft haar aanstaren en verroert geen vin tot ze zegt dat hij ‘voor’ moet komen. Roefel en hij zit netjes voor haar neer.

Mijn hart maakt een sprongetje van vreugde. Hij kan dan toch voor anderen werken!

Het enige wat hij niet doet is terugkomen. Als hij ergens de vrijheid heeft geproefd en aan het snuffelen gaat, dan wordt hij op slag doof. Ja, dat heb ik nog gemerkt bij andere mensen. Ook Bart kan hem thuis bijvoorbeeld niet uit de tuin of uit de berging terugroepen. Gelukkig doet hij dat voor mij wel nog steeds. Maar dit zal een werkpunt worden denk ik zodra hij geplaatst wordt.

We laten een paar heel beteuterde snoetjes achter wanneer we terug huiswaarts trekken met Lagun. Behalve dan van de kat des huizes... die is blij dat ze het overleefd heeft. Het wilde maar niet lukken tussen Lagun en Swiffer helaas. Ik had zo gehoopt op een socialisatie. ☹️

Wanneer Swiffer zich aanbiedt aan de deur, moet Lagun even de bench in. De poes rent dan snel naar boven en alle toegangen tot boven worden gebarricadeerd. Daarna wordt Lagun vrijgelaten en stormt hij de poes achterna tot de eerste blokkade, zijn haar recht en alles. Jeetje... hoe krijg je zo iets goed?

Er is weliswaar vooruitgang merk ik. Lagun kijkt gewoon toe vanuit zijn bench wanneer Jan de poes naar een veiliger oord brengt. Hij blaft niet, grolt niet, springt niet op, krabt niet aan de tralies, ... ik heb hem al veel erger zien doen.

Dag 669 – dinsdag 28 oktober

Oef, ik mag opnieuw thuiswerken vandaag. Welcome to the jetlag life! Ik heb geen oog dicht gedaan vannacht. Mijn lijf dacht duidelijk dat het dag was zoals over 't zeetje van waar we komen. Om half zes versmijkt ik me naar de zetel beneden om Bart niet wakker te maken met mijn gewoel. Ik laat Lagun uit zijn bench voordat hij begint te protesteren. Hij aarzelt geen twee seconden; ik installeer me onder de dons in de zetel en meneertje wipt gezellig boven op me, rekt zich uit en doet snel zijn oogjes dicht. "Ik slaap al vrouwtje, laat me maar liggen". En dat doet vrouwtje ook... ze heeft haar kleine man te veel moeten missen. Foei, ik weet het.

Vaak zie ik de oogjes van de lieverd niet open vandaag. Hij heeft precies ook wat last van een jetlag na zijn vakantie.

Wanneer ik zijn snuffeldeken tevoorschijn haal, is het een ander verhaal weliswaar. Klaarwakker, alert en in de startblokken! Hij begint min of meer te snappen wat de bedoeling ervan is maar hij probeert nog steeds de snoepjes met zijn poten uit het deken te graven in plaats van met zijn snuit.

Ik zeur een beetje vandaag en meng wat lekkers van ons tafel onder zijn korrels. Jan en Maryse hebben wat vlees gekregen aan de pannelat en ik wil dat graag zo houden. Het zijn maar een paar korreltjes rijst deze avond maar het werkt miraculeus: Lagun slobbert zijn hele bakje in een keer leeg.

's Avonds komt Elke op bezoek. Lagun zet zijn beste beentje voor maar Elke blijft een kattenmens eerder dan een hondenmens – en vooral: ze blijft een tikkeltje veel allergisch aan hondenslijmpjes. Het mag dus niet baten. Dan maar bij mij komen flokken. En ja, daar werkt het natuurlijk wel. ☺️

Voor een tweede keer op rij gaat mijn flinkerd vanavond vlot in zijn bench voor het slapengaan. Dankuwel Maryse!

Dag 670 – woensdag 29 oktober

Wat zouden we deze ochtend eens onder de korreltjes mengen? Gewoon brood of water doet het hem niet meer. We gaan eens echt zondigen deze ochtend en ik neem een theelepeltje préparé om eronder te mengen. Bingo! Dat gaat wederom meer dan vlot binnen. En hij krijgt er gelukkig geen winderigheid van.

Lagun kent zijn routines ook nog uitstekend. Hij stapt netjes mee met mij in het station, gaat vlot onder mij liggen, piept niet tot we in Brussel zijn, ... Oh wat een opluchting toch. Mijn werk is deze keer helemaal niks teniet gedaan tijdens mijn verlof. Integendeel wel.

Wat ook nog niet veranderd is – helaas dan – is zijn schrik voor zijn hesje. Ja dat doen we nog steeds niet graag aan!

's Avonds hebben we drie op een rij: een derde vlotte bench. ☺

Dag 671 – donderdag 30 oktober

Ik word wakker door de werkzaamheden in 't straat deze ochtend. Om 8 u weliswaar pas en ik lag erin om 22 u gisteravond maar toch voel ik me geradbraakt. Jetlag jetlag jetlag tot de duizendste macht. Pfffff.

Lagun is wel de hele nacht stil in zijn bench gebleven. Zou hij ook nog moeten bekomen van de vakantie?

Vanochtend trakteer ik de lieverd op een patatje onder zijn korrels. Alleen... dat zal ik me later op de dag dan wel beklagen. Luchtjes!!!! En hij geeft ook een beetje slijm over. Hm, geen goed idee dus die patat. Al heeft em wel al zijn korreltjes en nog twee stuks binnen.

In de loop van de dag hoor ik Lagun nog een paar keer kraken. Zijn rechterachterpoot klinkt als de poot van een 95-plusser. ☹ Wat kan dat toch zijn? Hij mankt niet, jankt nooit van pijn, ik mag hem bepotelen zoveel als ik wil maar heel geregeld hoor ik eens een krak.

Lagun speelt een beetje aandachtsjunkie vandaag: ik voel hem gaten branden in mijn lijf met zijn prangende blik en na een minuut negeren springt hij zelfs op! Baf 1 poot op mijn arm en de andere in mijn gezicht...

Over de middag moet ik even naar Gent. Ik vraag Lagun of hij mee wil gaan en deze keer gaat hij heel vlot mee in de berging voor zijn bandje. Hij zal niet achterblijven zoals laatst toen ik onverbidlijk de deur achter me dicht trok omdat meneertje maar in de living bleef staan drentelen.

Mijn afspraak in Gent verloopt veel vlotter dan verwacht en er rest ons nog wel wat tijd. Ik ga met Lagun wandelen in het Citadelpark. Hij is werkelijk voorbeeldig! We komen andere honden, duiven en zelfs eenden tegen en meneertje is wel nieuwsgierig en maakt aanstalten om erachteraan te stuiven maar ik krijg meteen zijn volle aandacht wanneer ik die vraag en kan hem dus vlot bedwingen. We doen zelfs een fotoshoot zonder leiband terwijl een geïnteresseerde Rottie passeert. Lagun trilt van de zemeltjes om hallo te gaan zeggen maar hij blijft zitten. Ik smelt van trots.

's Avonds mogen we terug op bezoek bij Isabella, Laguns intussen vierjarige beste vriendinnetje. Wanneer we aanbellen en de moeder des huizes Lagun ziet staan, is het even paniek: ze heeft net de poes binnen gelaten. Of Lagun om kan met poezen? Eum, helaas geen groot succes neen. Ze stopt poeslief terug buiten en laat ons binnen. Lagun trekt me bijna onderuit om het spoor van de kat te volgen. Hij vangt zenuwachtig post aan bij de achterdeur langs waar de poes is verdwenen en voor de rest van de avond valt er niks meer mee aan te vangen. Zo schitterend als hij vandaag heeft gewerkt overdag, zo vreselijk gedraagt hij zich nu. Ik maak er korte metten mee: leiband aan, vast

aan mijn been en ik negeer hem. Wanneer Isabella gaat slapen, kalmeert het grut een klein beetje maar het is nog niet om over naar huis te schrijven.

Dag 672 – vrijdag 31 oktober

Ja hallo meneer Jetlag. Wat is me dat toch?! Ik mis mijn trein vandaag. Enfin, ik mis drie treinen beter gezegd. Van half een tot ongeveer half vijf heb ik kunnen slapen. Om iets na vijven is Bart naar zijn werk vertrokken en om twintig na vijf heeft Lagun een klaagzang ingezet. Een waarmee hij niet ophield tot hij beweging hoorde van mij boven. Doodmoe en tegelijk toch niet kunnen slapen... ellendig. Ik trek naar beneden. Misschien neem ik dan wel de vroege trein van half zeven naar Brussel. Echt nodig is het niet want het is kalm op het werk momenteel maar wat loop ik hier thuis te doen hé? Ik zet me nog even in de zetel beneden nadat ik een wel heel tevreden Lagun uit zijn bench heb gelaten. En word om tien na zeven terug wakker... oeps! Nu ben ik zelfs te laat voor mijn normale trein van half acht. Maar wel tijd zat voor de trein van 07.59. Of niet?

Ik neem een douche, ontbijt, geef Lagun te eten met zijn oude korrels en een paar slierten bami-overschot van gisteravond en vertrek met de kleine man naar het station. Om daar een leeg perron aan te treffen. Huh? Meestal zit hier wel veel volk op. Het is 07.57. Ik ga beneden op de uithangborden zien: trein naar Brussel om 07.56. Neen?!?! Ben ik nu zelf zo mis geweest of hebben ze de uurregeling veranderd tijdens mijn vakantie? Of is dit de nieuwe vakantieregeling? Het maakt niet uit; ik heb mijn trein gemist en ben voor niks opgestaan. Ik had nog een uurtje kunnen blijven liggen had ik dit geweten en dan op mijn gemak thuis kunnen werken.

Ach ja, dat thuis werken lukt wel nog. Dat uitslapen dat komt ooit wel zeker?

Lagun slaapt de hele dag weg. Hij heeft natuurlijk ook veel in te halen. Ik kijk jaloers toe.

Over de middag komt hij zich wel even bij de levenden vertonen wanneer mijn ouders op bezoek komen. Alleen is hij ietwat te enthousiast. Hij gaat drummen bij mijn pa voor aandacht en kiest natuurlijk net dat moment dat mijn pa van zijn koffie wil drinken om tegen diens rechterarm te gaan porren. Koffie overal en een behoorlijk geschrokken platjasje in een verre hoek van de living. Zal dat een les wezen? Wellicht niet... of misschien toch voor daddie. ;)

Vanavond worden er overal Halloweenochten georganiseerd en daar willen wij bij zijn natuurlijk. We doen mee aan een tocht van een kleine acht kilometer en man wat is deze toch goed georganiseerd! Het wordt best wel griezelig met momenten moet ik toegeven. Lagun schrikt nergens van, hij is Mr. Cool zelve. Overal springen verklede en geschminkte mensen uit de struiken of vanachter hoeken in verlaten stallingen waar de tocht ons door leidt, we worden getrakteerd op griezgeluiden en gegil, speciale lichteffecten, ... het is griezelen van de hoogste plank. En het doet Lagun werkelijk niks. Tot we een zoveelste losgeschroefd been van een mannequinpop tegenkomen dat uit de bosjes steekt. Dat vindt hij dan ineens wel doodeng?! Jij bent toch de raarste snuiter die hier rondloopt vandaag hoor Lagun. Ik tracht hem bij het been te lokken om hem te tonen dat het niks voorstelt maar het vergt een handvol van mijn meest stinkende snoepjes voor ik hem uiteindelijk kan overtuigen.

Wie nog meer zal geschrokken zijn deze avond, is de figurante die een lijk moest spelen en languit op ons wandelpad lag. Zij werd plots uit het niks verrast door een natte tong in haar oor. Bij onze voorbijgangers had ze stoïcijns weten te blijven liggen maar dit werd haar toch even te veel. ☺

We komen pas na middernacht thuis en iedereen is pompaf. Hopelijk wordt dit het recept van een goede en lange nachtrust.

Dag 673 – zaterdag 1 november

En jawel, mijn gebeden zijn verhoord: pas om tien uur trek ik voor het eerst een oog open! Zelfs Lagun heeft zich niet laten horen, niemand heeft nachtmerries gehad, ... zalig. Het is prachtig weer buiten en Lagun vraagt zelf de hele tijd om buiten te mogen. Ik profiteer ervan om de hele living grondig te schrobben. Bestaat er zoiets als een najaars schoonmaak? Vandaag gaan we een nieuwe tweedehands sofa halen bij mijn zus en de onze staat al op de oprit. Wreed wat een ontdekkingen een mens zoal doet achter een zetel die in geen jaren is verzet... Tot haar en een kalfshoefje van Darko en Yana toe. Tranen springen in mijn ogen. Lieve Yana, er gaat nog steeds geen dag voorbij dat ik niet aan je denk en af en toe wordt het me nog even te veel. Ik wil het haar bijna niet stofzuigen.

We gaan onze eigen sofa afzwieren bij iemand die een ietwat moeilijke hond heeft dus Lagun laat ik intussen voor zijn eigen veiligheid thuis. Hij zal uiteindelijk een paar uur alleen thuis zitten in de living tegen dat we terug zijn met onze 'nieuwe' salon en ik vermoed dat hij geen kik zal hebben gegeven. Terwijl we lossen en de salon monteren, moet Lagun terug even buiten. Nu wij thuis zijn, is hij het daar absoluut niet mee eens en zet hij het op een blaffen. Dju toch, al die uren zonder een kik en nu lukt het geen tien minuten extra.

's Avonds maken we onze gemiste tijd ruimschoots goed. Een beetje werken, wat knuffelen, en ja Lagun: je mag ook een stukje hebben van de nieuwe salon. Hij is toch veel te groot voor ons beidjes. Ik leg een dekentje op de aparte poef die we tegen de zetel hebben geschoven en meneer begint al te kwispelen. Alsof hij al weet dat hij daar zal op mogen. We hoeven het hem echt geen twee keer uit te leggen; 'spring' en hoola, eventjes draaien, dekentje herpositioneren, kopje op mijn schoot – dat is dan toch weer lekker 'voorbij de grens van het dekentje maar niet echt in het verboden stuk van de zetel'... ;-)) en genieten maar.

Dag 674 – zondag 2 november

Vandaag is het iets vroeger dag voor ons: Lagun en ik doen deze ochtend de inschrijvingen van de jaarlijkse In Memoriam-rit van de MAG. Gisteren hebben we een camionette geleend van een vriend uit het MAG-comité dus vandaag brengen we die meteen in één slag ook terug naar hem en Lagun mag mee voorin. Hij kruipt vlot in de hoge camionette en gaat heel nieuwsgierig en precies een tikkeltje trots tussen ons beidjes zitten. Als een flinke passagier laat hij de bestuurder met rust en leunt hij mee in de bochten. Het tovert een glimlach op de gezichten van onze tegenliggers.

Wanneer we arriveren aan het café waar de rit start, is Lagun enorm geweldig. Hij sleurt me alle kanten op en luistert voor geen meter. Dit is natuurlijk het café waar hij al eens een hangbuikvarken heeft ontmoet en waar een grasplein voor ligt dat erg populair is bij de honden uit de buurt. Ook de mensen van het MAG-comité zien hem enorm graag komen. Moeilijk om nu nog zijn aandacht te krijgen. Ik installeer snel een tafel binnen en maak Lagun vast aan mijn stoel terwijl ik de formulieren voorbereid. Hij wordt al snel rustig en weet precies dat we weer vertrokken zijn voor een paar uur. Maar plots schiet hij recht en begint hij te grommelen. Ik kijk naar het andere deel van het café en zie daar een van de medevrijwilligers ook met een hond staan. Een wel heeeeeeel enthousiaste jonge Stafford. Ok, dit wordt een beproeving. Of toch niet? Ik hoef maar twee keer tegen Lagun te zeggen

dat ie er niet op mag reageren en hem duidelijk te maken dat we geen hallo zullen gaan zeggen, en hij gaat terug liggen. Ik hoor hem niet meer. Hij kan dus toch rustig zijn met andere honden in de buurt.

Er passeren meer dan 300 motorrijders aan onze tafel. De ene al een grotere fan van honden dan de andere. En Lagun gedraagt zich als een echte star. Hij is de aandacht wel heel goed gewoon intussen en laat zich bepotelen zonder er aandacht aan te schenken.

Wanneer de 300 motoren klokslag elf uur vertrekken, gaan we buiten staan kijken. Ook hier weer kijkt meneertje toe alsof hij elke dag niks anders ziet. ☺

Terwijl de motorrijders hun tocht maken, gaan wij de feestzaal prepareren. Na de rit komt iedereen immers samen voor een pot soep en sandwiches – die wij mogen uitdelen. Lagun staat naast me tussen de grote bidons met warme dompende soep en de opeengestapelde dozen broodjes. Een ware hel. Hij komt er niet echt aan maar ik moet tot honderdmaal toe ‘pas toucher’ herhalen. Er zijn wel genoeg dames om broodjes en soep uit te delen dus ik verhuis met Lagun naar de ondermande bar. Ik maak Lagun vast aan mijn been omdat ik hem niet voortdurend in de gaten kan houden en hij wel eens op wandel zou durven gaan – en de kleine man snapt het niet goed. Van links naar rechts en weer naar links, de hele tijd moet ik over en weer lopen en hij achter me aan. Sorry lieverd.

Na afloop van de grote drukte is het aan hem: kleine Isabella is ook opnieuw van de partij en heeft nog maar 317 keer gevraagd of ze met Lagun mag wandelen. Nu kan ik er mijn aandacht bij houden en geef ik toe. En jawel hoor; ze heeft nog steeds die magische touch en troont Lagun de hele zaal mee rond. Meermaals. En de lieverd volgt volgzzaam. Mooi toch.

's Avonds ontspannen we heerlijk samen met zijn drietjes in de zetel. Lang blijven we er niet uit want we zijn best wel uitgeput.